

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **R. S.**, zastoupený Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 2. 2020, č. j. CPR-11526-31/ČJ-2017-930310-V236, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2020, č. j. 13 A 16/2020 - 29,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dne 29. 3. 2017 byl při policejní akci „CIZINEC“ žalobce kontrolován při výkonu práce. Prokázal se cestovním pasem Ukrajiny, ve kterém měl vylepené polské schengenské vízum. Vzhledem k podezření, že není držitelem platného pracovního povolení či jiného povolení, které by ho opravňovalo k výkonu zaměstnání na území České republiky, byl téhož dne zajištěn.

[2] V záhlaví označeným rozhodnutím žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“) bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly,

pátání a eskort ze dne 29. 3. 2017 č. j. KRPA-116338-17/ČJ-2017-000022-ZAM (dále jen „správní orgán prvního stupně“ a „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 2 let, jelikož byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou jeho výkonu.

[3] Žalovaná ve věci rozhodovala znovu poté, co o kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 31. 1. 2018 č. j. 5 Azs 299/2017 - 22, rozhodl tak, že rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“) ze dne 3. 10. 2017 č. j. 1 A 88/2017 - 23, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení s tím, že závěr o tom, že podání, které bylo žalovanou i krajským soudem posouzeno jako účinné vzdání se práva na odvolání, je při absenci řádného zjištění okolností, za nichž se žalobce vzdal svého práva na odvolání, přinejmenším předčasné. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 1. 8. 2019 č. j. 1 A 88/2017 - 55 bylo rozhodnutí žalované ze dne 27. 7. 2017 č. j. CPR-11526-3/ČJ-2017-930310-V236, zrušeno a věc jí byla vrácena k dalšímu řízení, při němž měla zjišťovat, zda bylo vzdání se práva na odvolání učiněno svobodně a informovaně. V případě přetrvávajících pochybností měla žalovaná podrobit rozhodnutí správního orgánu prvního stupně meritornímu přezkumu.

[4] Proti napadenému (v pořadí druhému) rozhodnutí žalované podal žalobce žalobu, kterou shora označeným rozsudkem krajský soud zamítl. Správní orgány podle krajského soudu vycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu a shromáždily potřebné podklady. Veškeré zjištěné skutečnosti vzaly správní orgány v potaz při posuzování nelegálnosti výkonu zaměstnání žalobce na území České republiky, přičemž podle krajského soudu správně a v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu dospěly k závěru, že výjimku podle § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), nelze na případ žalobce aplikovat. V řízení o správním vyhoštění byly podle krajského soudu zjišťovány skutečnosti ve prospěch i neprospěch žalobce v souladu s § 3 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Ze závazných stanovisek vyplývá, že nejsou dány překážky, které by žalobci bránily v návratu do vlasti. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádala se všemi odvolacími námitkami.

[5] Podle krajského soudu správní orgány postupovaly správně, když uložily žalobci správní vyhoštění. Z § 50a zákona o pobytu cizinců vyplývá, že uložit povinnost opustit území lze pouze v případě, že by správní vyhoštění mělo nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života cizince. Touto otázkou se správní orgány dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabývaly, přičemž správně dospěly k závěru, že vzhledem ke skutečnostem, které žalobce uvedl při výslechu, a jejich vzájemným souvislostem v jeho případě správní vyhoštění tyto neblahé účinky nemá. Institut správního vyhoštění nelze považovat za opatření sankční povahy a jeho vyměřená délka je plně v diskreční pravomoci správního orgánu, který v případě žalobce přihlédl k charakteru a délce porušení právních předpisů. Délku správního vyhoštění 2 roky nepovažuje krajský soud za nepřiměřenou s ohledem na maximální možnou dobu vyhoštění 5 let.

pokračování

[6] Délka trvání řízení o vyhoštění nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Měl-li žalobce za to, že v řízení dochází k průtahům, mohl využít možnosti ochrany proti nečinnosti správního orgánu podle § 80 správního řádu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[7] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá o důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b), d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Správní orgány podle stěžovatele porušily § 3 správního řádu, jelikož nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Důsledkem toho byly porušeny i další zásady správního řízení podle § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Správní orgány nepřihlédly ke specifickým okolnostem případu a nezabývaly se oprávněnými zájmy stěžovatele, kterých je nutno dbát, jelikož se jedná o řízení vedené z moci úřední. Postup správních orgánů a následně krajského soudu byl nesprávný a rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná, jelikož jsou nedostatečně odůvodněná.

[9] Stěžovatel se domnívá, že nejpozději uplynutím 15. dne ode dne 29. 3. 2017 (den vydání prvostupňového rozhodnutí) začal vykonávat uložené správní vyhoštění (opustil Českou republiku). Rozhodnutí o správním vyhoštění bylo pravomocné a vykonatelné, byť zcela vadné, jak posléze rozhodl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 5 Azs 299/2017 – 22, a na něj navazující krajský soud ve svém rozsudku ze dne 1. 8. 2019 č. j. 1 A 88/2017 - 55. Toto vadné pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění bylo však podle stěžovatele zrušeno až dne 13. 2. 2020 napadeným rozhodnutím. Tou dobou bylo však období dvou let správního vyhoštění již vykonáno. Žalovaná tak měla v napadeném rozhodnutí zohlednit již vykonanou část správního vyhoštění a započít ji. Oproti původním dvěma letům správního vyhoštění tedy v důsledku pochybení správních orgánů uběhly již tři roky, co stěžovatel opustil Českou republiku, a další dva roky jeho vyhoštění mají od právní moci napadeného rozhodnutí ještě následovat. Správním vyhoštěním tak byl stěžovatel „potrestán“ fakticky dvakrát, což je nepřípustné, jelikož toto opatření bylo uloženo za totožné protiprávní jednání. Řízení o správním vyhoštění mělo být zastaveno, popřípadě měla být v napadeném rozhodnutí zkrácena doba vyhoštění s ohledem na již vykonaný pobyt mimo Českou republiku. Napadený rozsudek i napadené rozhodnutí jsou proto podle stěžovatele nezákonné. Stěžovatel navrhl, aby soud zjistil, kdy bylo rozhodnutí o správním vyhoštění správními orgány považováno za pravomocné a vykonatelné.

[10] Stěžovatel dále namítá, že rozhodnutí o správním vyhoštění a délka řízení nepřiměřeně zasahují do jeho soukromého a rodinného života. Závěry žalované ohledně této otázky jsou nedostatečné. Krajský soud se nedostatečně zabýval otázkou přiměřenosti délky správního vyhoštění a neuvádí v kontextu skutkových okolností případu své stanovisko k věci.

[11] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na napadené rozhodnutí a shromážděný spisový materiál. Ve svém postupu neshledala žádné pochybení.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[13] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž žádnou takovou vadu neshledal.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

III.A Zásady správního řízení a nepřezkoumatelnost

[15] Nejvyšší správní soud na úvod připomíná, že jak plyne ze setrvalé judikatury (viz např. rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70), řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti do značné míry předurčují nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozhodnutí soudu. Jde proto k tíži stěžovatele, pokud v kasační stížnosti nespecifikuje skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54, či ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 - 42).

[16] Stěžovatel toliko obecně konstatuje, že správní orgány nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§3 správního řádu), nešetřily práva stěžovatele nabytá v dobré víře (§2 odst. 3 správního řádu) a nedbaly, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu (§2 odst. 4 správního řádu). Obecně dále namítá, že napadené rozhodnutí i rozsudek krajského soudu jsou nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[17] Podle Nejvyššího správního soudu stížní námitky stěžovatele postrádají podrobné zdůvodnění, v čem konkrétně jím namítané nedostatky postupu správních orgánů či nedostatky napadeného rozhodnutí spočívají. Nejvyšší správní soud ve stejné míře obecnosti na tyto námitky stručně reaguje.

[18] K problematice nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů lze s ohledem na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu konstatovat, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/1992 - 23, nebo nově rozsudek Nejvyššího správního soudu ze

pokračování

dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být ovšem vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud ve světle citované judikatury shledal, že napadený rozsudek ani napadené rozhodnutí netrpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Krajský soud se pečlivě vypořádal s námitkami žalobce a odůvodnil, proč považuje rozhodnutí žalované za souladné se zákonem.

[19] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 1 Azs 59/2008 - 53 „*aplikace zásady materiální pravdy zakotvené v § 3 správního řádu, podle něhož správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je pochopitelně limitována určením rozsahu, v němž je zjišťování skutkového stavu nezbytné pro rozhodování správního orgánu v konkrétním případě. V tomto omezení se projevuje jiná zásada správního řízení, a to zásada procesní ekonomie. Pro vedení dokazování ve správním řízení to tedy znamená, že žadatel může navrhnout provedení určitých důkazů, správní orgán však takovými návrhy není vázán, provede však vždy důkazy, které jsou potřebné ke zjištění věci, jak ostatně výslovně uvádí ustanovení § 52 správního řádu. Úvahu o tom, který z účastníkem navržených důkazů proveden nebude, musí správní orgán náležitě odůvodnit. Z již zmiňovaných limitů zásady zakotvené v § 3 správního řádu vyplývá, že odmítnutí provést určitý důkaz může přicházet v úvahu za předpokladu, že tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení, nebo že navržený důkaz není způsobilý tvrzenou skutečnost vyvrátit nebo potvrdit, tzn. nedisponuje vypovídací potenci, nebo že provedení důkazu je nadbytečné, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto.*“ Z kasační stížnosti stěžovatele nevyplývá, v čem spatřuje nedostatečně zjištěný skutkový stav a jaké další skutečnosti by mohly jeho tvrzení podpořit. Na základě skutečností, kterými se krajský soud i žalovaná zabývaly, nevznikají žádné důvodné pochybnosti o stavu věci v rozsahu, který je třeba k posouzení a rozhodnutí o správním vyhoštění.

[20] Stěžovatel blíže nevysvětluje, jakým způsobem správní orgány zasáhly do jeho práv nabytých v dobré víře, ani podle čeho usuzuje, že nedbaly, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Neuvádí, v čem onen veřejný zájem spočívá a které individuální okolnosti jeho případu nevzaly správní orgány v potaz. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že námitka není důvodná.

III.B Doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie

[21] Stěžovatel dále namítá, že v důsledku pochybení správních orgánů, které se promítlo do délky řízení o správním vyhoštění, mu byla napadeným rozhodnutím opakovaně po třech letech uložena dvouletá doba, po kterou je mu zakázán vstup na území členských států Evropské unie. To považuje za nepřipustné a navrhuje provedení důkazů o tom, kdy bylo v pořadí první rozhodnutí o správním vyhoštění pravomocné a vykonatelné.

[22] Podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se *správním vyhoštěním rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území členských států Evropské unie a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie. Doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území členských států Evropské unie* (zdůraznění doplněno).

[23] Podle § 118 odst. 4 zákona o pobytu cizinců *do doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie nebo občanovi Evropské unie anebo jeho rodinnému příslušníkovi umožnit vstup na území, se nezapočítává doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné.*

[24] Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2012, č. j. 1 As 106/2010 - 83: „I. Ustanovení § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném od 24. 11. 2005 [totéž platí o právní úpravě účinné ke dni vydání napadeného rozhodnutí] *svěřuje správnímu orgánu pravomoc stanovit v rozhodnutí o správním vyhoštění nejen délku, ale i počátek doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, a to například tak, že se tato doba počítá ode dne uplynutí lhůty pro vycestování z území. II. Nevyužil-li správní orgán této své pravomoci a v rozhodnutí o správním vyhoštění stanovil pouze celkovou dobu, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, aniž by jakkoli vymezil její počátek, počítá se tato doba ode dne právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. [...] III. Doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné, se do doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie nebo občanovi Evropské unie anebo jeho rodinnému příslušníkovi umožnit vstup na území ČR, nezapočítává podle § 118 odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném od 1. 1. 2012 [totéž platí o právní úpravě účinné ke dni vydání napadeného rozhodnutí].“*

[25] Ve výroku prvostupňového rozhodnutí správní orgán prvního stupně rozhodl, že stěžovateli se „*ukládá správní vyhoštění a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 2 (dva) roky. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky.*“ Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí dále vyplývá, že v cestovním pase měl stěžovatel vylepené polské schengenské vízum typu „D“ s platností od 4. 10. 2016 do 25. 9. 2017. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, správní orgán prvního stupně blíže odůvodnil na str. 8 a 9 prvostupňového rozhodnutí. Podle Nejvyššího správního soudu z výroku a odůvodnění prvostupňového rozhodnutí tudíž jednoznačně vyplývá, že počátek doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven k okamžiku, kdy stěžovatel pozbyl pobytové oprávnění; nikoliv k okamžiku nabytí právní moci či vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění.

[26] Stalo-li se prvostupňové rozhodnutí znovu nepravomocným v důsledku zrušení v řadě prvního rozhodnutí žalované, přičemž o odvolání stěžovatele žalovaná napadeným rozhodnutím „v druhém kole“ rozhodla tak, že jej zamítla a prvostupňové rozhodnutí

pokračování

potvrdila, čímž opět nabylo právní moci, nemá tento vývoj v řízení o správním vyhoštění v případě stěžovatele vliv na počátek doby, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Okamžikem právní moci napadeného rozhodnutí žalované je pouze znovu najisto dáno, že platí výrok prvostupňového rozhodnutí, že „*od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky*“ počala plynout dvouletá doba, po kterou stěžovatel nemohl vstoupit na území členského státu EU.

[27] Nelze však opomenout, že v souladu s § 118 odst. 4 zákona o pobytu cizinců se do doby, po kterou stěžovatel nemohl vstoupit na území členského státu, nezapočítává *doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné*. Během odkladu vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění se tedy faktická délka doby *staví*; nikoliv však *přerušuje* tak, aby započala běžet znovu v okamžiku, kdy opět rozhodnutí o správním vyhoštění nabude právní moci či vykonatelnosti.

[28] Toto pravidlo dává smysl i s ohledem na princip, že v době, po kterou jsou účinky rozhodnutí o správním vyhoštění odloženy, nelze vyhoštění vykonat a cizinec je bez dalšího oprávněn pobývat na území České republiky. Žaloba proti rozhodnutí o správním vyhoštění má přitom podle § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zpravidla automaticky ze zákona odkladný účinek, přičemž ji lze podat pouze ve lhůtě 10 dnů od doručení rozhodnutí o vyhoštění, čímž je minimalizováno mezidobí řádově na několik dnů, v němž by rozhodnutí o správním vyhoštění mohlo být pravomocné a vykonatelné. Kasační stížnosti sice zákon výslovně odkladný účinek nepřiznává, cizinec však o jeho přiznání může požádat (§ 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s.). Pokud tak neučiní, jde to k jeho tíži, a to i s ohledem na to, že podle § 105 odst. 2 s. ř. s. platí v řízení o kasační stížnosti advokátní přímus.

[29] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že námitka stěžovatele není důvodná. Počátkem dvouleté doby, po kterou nelze umožnit stěžovateli vstup na území členských států Evropské unie, je okamžik, kdy pozbyl oprávnění k pobytu na území České republiky. Do této dvouleté doby se započítávají fáze řízení o správním vyhoštění a fáze soudního řízení správního, během nichž bylo rozhodnutí o vyhoštění vykonatelné.

[30] Nejvyšší správní soud dodává, že není z principu vyloučeno, aby v případě vleklých řízení, jako tomu bylo i v případě stěžovatele, bylo „na konci“ shledáno, že doba, po kterou cizinec nesmí vstoupit na území členských států Evropské unie, počínající určeným okamžikem, již s ohledem na délku těchto řízení uplynula. To však nebude mít vliv na výsledek řízení v tom smyslu, zda má skončit pravomocným meritorním rozhodnutím ve věci. Důsledkem bude, že takové rozhodnutí již nebude možno kvůli uplynutí stanovené doby vykonat. Tato situace však bude s ohledem na výše popsanou zásadu odkladu vykonatelnosti rozhodnutí o vyhoštění spíše výjimkou.

[31] Nedůvodnou shledal Nejvyšší správní soud i námitku stěžovatele, že v důsledku délky řízení zasahuje správní vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života. Stěžovatel totiž opět blíže nespecifikuje, v čem má tento zásah do jeho práv spočívat. Krajský soud i žalovaná se přitom jeho soukromými a rodinnými poměry podrobně zabývaly a neshledaly nic, co by správnímu vyhoštění bránilo. S tímto posouzením se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

[32] Ohledně důkazních návrhů na zjištění vykonatelnosti či právní moci jednotlivých rozhodnutí v řízení Nejvyšší správní soud podotýká, že otázka vykonatelnosti či právní moci rozhodnutí je otázkou právního posouzení, nikoliv otázkou skutkovou. Tudíž je nelze zjišťovat prostřednictvím dokazování. Vedle toho jsou okamžiky nabytí právní moci či vykonatelnosti jednotlivých rozhodnutí pro posouzení důvodnosti kasačních námitek nadbytečné, jelikož nemají na zákonnost napadeného rozsudku či napadeného rozhodnutí vliv (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89).

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[33] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[34] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce neměl úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná měla ve věci plný úspěch, nevznikly jí však žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, a náhrada nákladů řízení se jí tudíž nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. srpna 2020

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu